

Leigh Bardugo

Legea lupilor

Traducere din limba engleză de
Alexandra Fusoi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design copertă: Natalie C. Sousa
Foto copertă: ©Hedi Xandt
Design hartă: Sveta Doroshev

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARDUGO, LEIGH

Legea lupilor / Leigh Bardugo ; trad. din lb. engleză de Alexandra
Fusoi. - București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1242-5

I. Fusoi, Alexandra (trad.)

821.111

Titlul original: Rule of Wolves
Autor: Leigh Bardugo

Copyright © 2020 by Leigh Bardugo

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1242-5

GRISHA

SOLDAȚI ÎN ARMATA A DOUA
MAEȘTRI AI MICII ȘTIINȚE

CORPORALKI

(ORDINUL VIJLOR ȘI AL MORTILOR)

Sfâșie-Inimi
Vindecători

ETHEAREALKI

(ORDINUL INVOCATORILOR)

Furtunoși
Inferni
Iscă-Valuri

MATERJALKI

(ORDINUL FABRIKATORILOR)

Duraști
Alkemi

INSULA
RĂTĂCITOARE

DRUMUL OASELOR

JELKA

VILKI

NOVYI
ZEM

WEDDLE

Portul
Reb

Portul
Eames

SHRIFTPORT

CAPUL
EAMES

COFTON

COLONILE
SUDICE

Marea
Adevărată

KETTERDAM

BELENDT

KERCH

Legea lupilor

REGELE-
DEMON

1. Regina Makhi

Makhi Kir-Taban, născută din Cer, era o regină dintr-o lungă linie de regine.

Și toate au fost nebune, își zise ea, cu pulsul crescând în timp ce citea invitația pe care o ținea în mână. Dacă n-ar fi fost nebune, n-aș fi fost eu în situația asta nenorocită acum.

Pe chip nu i se citea nici urmă de furie. Pe obraji netezi nu se vedea nici urmă de roșeață. Era regină și se purta pe măsură — spatele drept, trupul nemișcat, expresia senină. Degetele nu-i tremurau, deși toți mușchii tânjeau să facă praf scrisoarea elegantă.

Regele Nikolai Lantsov, Mare Duce de Udova, singurul suveran al mării națiuni Ravka și prințesa Ehri Kir-Taban, Fiică din Cer, cea mai Ethereală din Linia Taban, o invită pe regina Makhi Kir-Taban la o celebrare a căsătoriei în capela regală Os Alta.

Nunta urma să aibă loc peste o lună. Destul timp pentru servitorii lui Makhi să împacheteze rochiile și bijuteriile potrivite, să-i adune alaiul regal, să-i pună la punct contingentul de Tavgharad, soldații de elită care-i păzeau familia încă de când ajunsese pe tron prima

regină Taban. O grămadă de timp ca să facă drumul pe uscat sau cu noua aeronavă luxoasă pe care i-o construiseră inginerii ei.

O mulțime de timp în care o regină isteță să înceapă un război.

Însă în clipa asta, Makhi trebuia să-și joace rolul pentru miniștrii înșirați în fața ei în sala de consiliu. Mama ei murise cu o lună în urmă. Coroana s-ar fi putut întoarce la bunica lui Makhi, însă Leyti Kir-Taban avea aproape 80 de ani și terminase cu bătăile de cap pe care i le dădea conducerea unei țări. Voia doar să-și tundă trandafirii și să-și petreacă timpul la țară cu un șir de amanți grozav de chipeși, așa că-i dăduse binecuvântarea lui Makhi și se retrăsese. Iar Makhi fusese încoronată la doar câteva zile după înmormântarea mamei sale. Domnia ei era nouă, însă avea de gând să se asigure că va fi de durată. Avea să-și ducă poporul într-o epocă de prosperitate și putere — ceea ce necesita sprijinul miniștrilor regali care o priveau acum, iar expresiile de pe chipurile lor erau pline de așteptări.

— Nu văd niciun mesaj personal de la Ehri, spuse ea, rezemându-se de spătarul tronului.

Puse invitația în poală încruntându-și fruntea.

— Este îngrijorător.

— Ar trebui să ne bucurăm, zise ministrul Nagh.

Purta haina verde-închis cu nasturi de alamă a clasei birocraților — ca toți miniștrii, de altfel, cu cele două chei shuhane încrucișate pe revere. Arătau ca o pădure cu copaci neînduplecați.

— Țasta-i rezultatul la care speram? O nuntă care să pecetluiască o alianță între popoarele noastre?

Rezultatul la care sperați voi. Ne-ați face să ne pitim pentru totdeauna în spatele munților.

— Da, răspuse ea zâmbind. De-asta am riscat să o trimitem pe scumpa noastră prințesă Ehri într-un tărâm atât de periculos. Dar ar fi trebuit să ne scrie o înștiințare cu mâna ei, să ne dea un semn că totul e bine.

Ministrul Zihun își drese vocea.

— Înălțimea voastră preaceastă, poate că Ehri nu este chiar fericită, ci doar împăcată cu ideea. Nu și-a dorit niciodată o viață publică, și cu atât mai puțin o viață dusă departe de singurul cămin pe care l-a cunoscut.

— Noi suntem Taban. Vrem ce are nevoie țara.

Ministrul își plecă respectuos capul.

— Bineînțeles, Majestatea Voastră. Să scriem un răspuns?

— O să-l scriu eu, spuse regina. În semn de respect. Este mai bine să începem cu dreptul acest nou parteneriat.

— Foarte bine, Majestatea Voastră, răspuse Nagh, de parcă Makhi ar fi reușit să facă o reverență remarcabil de elegantă.

Aprobarea ministrului o făcu să se zburlească mai tare chiar decât împotrivirea lui.

Se ridică și, ca unul, ministrii făcură un pas în spate, respectând protocolul. Coborî de pe tron, iar gărzile Tavgharad își potrivoră pasul după ea când străbătu coridorul lung către sanctuarul reginei. Trena de mătase a rochiei foșnea pe pardoseala de marmură, arțăgoasă ca un consilier. Makhi știa exact câți pași avea de făcut până să ajungă din sala de consiliu până în intimitatea camerelor ei. Făcuse drumul de nenumărate ori împreună cu maică-sa și, înainte, cu bunică-sa. Acum număra invers — 56, 55 —, încercând să scape de frustrare și să gândească limpede.

Îl simțea pe ministrul Yerwei în spate, deși zgomotul papucilor lui era acoperit de bocănitul ritmic al cizmelor gărzii. Parcă ar fi fost urmărită de o stafie. Dacă le spunea gărzilor să-i ia gâtul, ar fi făcut-o fără șovăire. Și apoi, când ea ar fi fost judecată pentru crimă, așa cum i se putea întâmpla în Shu Han chiar și unei regine, ar fi depus mărturie împotriva ei.

Când ajunseră în sanctuarul reginei, Makhi trecu pe sub o arcadă aurită și intră într-un salonaș de primire din marmură verde-deschis. Le făcu semn servitorilor care o așteptau și se întoarse către gărzile Tavgharad.

— Să nu ne întrerupeți, le ordonă.

Yerwei o urmă prin salonaș și sala de muzică, până în salonul mare, unde Makhi stătuse cândva la picioarele maică-sii, ascultând povești despre primele regine Taban — luptătoare care, însoțite de alaiul lor de șoimi dresați, coborâseră de pe cei mai înalți munți din Sikurzoi ca să stăpânească Shu. *Taban yenok-yun* li se spunea. Furtuna care zăbovește.

Palatul fusese clădit de acele regine și încă mai era o minune a ingineriei și frumuseții. Aparținea dinastiei Taban. Aparținea poporului. Și, în acest scurt moment — doar câțiva pași măsurăți pe calea liniei Taban —, îi aparținea lui Makhi. Simți cum i se ridică moralul când intrară în Curtea Aripilor de Aur. Era o încăpere cu lumină aurită și ape curgătoare, iar arcadele zvelte ale terasei se repetau, încadrând gardurile vii tunse cu atenție și fântânile care clipoceau în grădinile regale de dedesubt și, dincolo de ele, livezile de pruni din Ahmrat Jen, cu pomii ca un regiment de soldați așezați în șiruri strânse. În Ravka era iarnă, dar aici, în Shu Han, în acest tărâm binecuvântat, soarele încă strălucea, răspândind căldură.

Makhi ieși pe terasă. Era unul dintre puținele locuri unde simțea că poate vorbi în siguranță, departe de ochii iscoditori și urechile curioase ale servitorilor și spionilor. Pe o masă din sticlă verde fuseseră așezate carafe cu vin și apă și un platou cu smochine târzii. În grădina de jos o văzu pe nepoata ei, Akeni, jucându-se cu unul dintre băieții grădinarului. Dacă nu concepea fiice cu vreunul dintre consorți, hotărâse că Akeni va fi cea care va moșteni într-o bună zi coroana. Nu era cea mai mare dintre fetele Taban, însă chiar și la opt ani era, în mod vădit, cea mai deșteaptă. O surpriză, ținând cont că maică-sa era la fel de profundă ca o farfurie întinsă.

— Mătușă Makhi! strigă Akeni. Am găsit un cuib de pasăre!

Băiatul grădinarului nu vorbi și nici nu se uită direct spre regină, ci rămase tăcut lângă tovarășa lui de joacă, cu ochii ațintiți asupra sandalelor ponosite.

— Nu trebuie să atingeți ouăle, le strigă Makhi. Vă uitați, dar nu le atingeți.

— N-o să le ating. Vrei flori?

— Adu-mi o prună galbenă.

— Dar sunt acre!

— Adu-mi una și-ți spun o poveste.

Îi privi pe copii cum se duc spre zidul de sud al grădini. Fructele erau sus în pomi și avea să fie nevoie de timp și ingeniozitate ca să ajungă la ele.

— E un copil bun, spuse Yerwei, de sub arcada din spațele ei. Poate prea ascultătoare ca să fie o regină bună.

Makhi nu-l băgă în seamă.

— Prințesa Ehri e în viață, adăugă el.

Makhi luă carafa și o aruncă pe pavajul de piatră.

Smulse draperiile de la ferestre și le sfâșie cu unghiile.

Își îngropă fața în pernele de mătase și urlă.

Nu făcu nimic din toate astea.

Însă aruncă invitația pe masă și își dădu jos coroana grea de pe cap. Era din platină pură, încărcată cu smaralde, și întotdeauna se alegea cu dureri de gât din cauza ei. O puse lângă smochine și își turnă un pahar cu vin. De aceste nevoi ar fi trebuit să se ocupe servitorii, dar nu-i voia în preajmă în clipa asta.

Yerwei se strecură pe balcon și își turnă vin fără să ceară voie.

— Sora ta n-ar trebui să fie în viață.

Prințesa Ehri Kir-Taban, prea-iubită de popor, prea-adorată — din motive pe care Makhi nu reușise niciodată să le priceapă. Nu era înțeleaptă, nici frumoasă, nici interesantă. Nu era în stare decât să zâmbească sfios și să cânte la *khatuur*. Și totuși era adorată.

Ehri ar fi trebuit să fie moartă. Ce se întâmplase? Makhi își făcuse cu grijă planurile. În final, ar fi trebuit să moară și regele Nikolai, și prințesa Ehri — iar vina pentru asasinate trebuia să cadă pe Fjerda. Sub pretextul că răzbună uciderea prea-iubitei sale surori, ea ar fi intrat într-o țară fără rege și fără nicio direcție, i-ar fi revendicat pe Grisha pentru programul *khergud* și ar fi folosit Ravka drept bază pentru războiul cu fjerdanii.

Își alesese bine agentul: Mayu Kir-Kaat făcea parte chiar din garda Tavgharad a prințesei Ehri. Era tânără, o luptătoare talentată și o femeie de arme, dar, mai presus de toate, era vulnerabilă. Fratele ei geamăn dispăruse din unitatea lui militară, iar familiei i se spusese că a fost ucis în misiune. Însă Mayu ghicise adevărul: fusese selectat să devină membru în *khergud*, inițiat în programul Inimă de Fier, care avea să-l facă mai puternic și mai letal, dar

nu pe de-a-ntregul uman. Mayu implorase să fie eliberat înainte să aibă loc convertirea și să se întoarcă la datorie ca soldat obișnuit.

Regina Makhi știa că procesul prin care deveneau *khergud* — contopirea de oțel Grisha în oase sau atașarea de aripi mecanice în spate — era dureros. Dar se spunea că procesul mai făcea și altceva, că soldații aduși în program ieșeau schimbați în moduri cumplite, că, de fapt, *khergud* pierdeau o parte esențială din ei în timpul convertirii, ca și cum durerea le distrugea o parte din ceea ce-i făcea umani. Și, bineînțeles, Mayu Kir-Kaat nu voia să i se întâmple așa ceva fratelui ei. Erau gemeni, *kebben*. Nu exista legătură mai strânsă de-atât. Mayu și-ar fi dat și viața ei, și pe cea a unui rege ca să-l salveze.

Regina Makhi lăsă jos vinul și își turnă un pahar de apă. Trebuia să-și limpezească mintea pentru ce urma. Dacă ea îi spusese odată că și ea ar fi trebuit să aibă un geamăn, însă fratele ei se născuse mort. „I-ai mâncat puterea“, îi șoptise ea și, chiar și atunci, Makhi știuse că avea să fie într-o bună zi regină. Ce s-ar fi întâmplat dacă fratele ei s-ar fi născut viu? Cine ar fi fost Makhi?

Acum, nu mai avea nicio importanță.

Regele din Ravka era cât se poate de viu.

Ca și sora ei.

Ceea ce era rău. Însă regina Makhi nu știa sigur cât de rău. Oare Nikolai Lantsov știuse de complotul împotriva lui? Oare Mayu își pierduse cumpătul și-i spusese prințesei Ehri despre adevăratul plan? Nu. N-avea cum. Refuza să creadă așa ceva. Legătura dintre *kebben* era prea puternică.

— Invitația asta pare o capcană, spuse Makhi.

— Așa sunt majoritatea căsniciilor.